

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5755/2562

พนักงานอัยการจังหวัดสุพรรณบุรี โจทก์ นาย ร.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 54, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 55, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 72 ตร., พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 5, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 8, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 14, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 26/4, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 26/5, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 31, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ.2484 พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 และให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ 516,699 บาท แต่ศาลชั้นต้นยังมิได้สอบคำให้การส่วนแบ่งของจำเลย กระบวนพิจารณาของศาลชั้นต้นจึงเป็นการดำเนินกระบวนพิจารณาและพิพากษาส่วนแบ่งไปโดยมิชอบ เห็นสมควรย้อนสำนวนไปให้ศาลล่างทั้งสองดำเนินการในส่วนนี้ให้ถูกต้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 4, 54, 55, 72 ตรี พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 4, 5, 8, 9, 14, 26/4, 26/5, 31 ให้จำเลยและบริวารออกจากเขตป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุและให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ 516,699 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 54 (ที่ถูกมาตรา 54 วรรคหนึ่ง), 72 ตรี วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 14, 31 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (ที่ถูก มาตรา 90) จำคุก 2 ปี และปรับ 40,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี และปรับ 20,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษมีกำหนด 3 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้จำเลยและบริวารออกจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุและให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ 516,699 บาท โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 แผนกคดีสิ่งแวดล้อมพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำคุกสถานเดียว ไม่ปรับ และไม่รอการลงโทษจำคุก นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่มีเจตนาที่จะบุกรุกเข้ายึดถือครอบครองพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ เดิมจำเลยและครอบครัวมีที่ดินทำกินที่ทางราชการผ่อนผันให้เข้าทำกินมาตั้งแต่ประมาณปี 2525 ประมาณ 9 ไร่เศษ ต่อมาเมื่อประมาณปี 2546 จำเลยจึงเข้ายึดถือครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท

เนื้อที่ 12 ไร่เศษ ดังกล่าวเพิ่มเติมอีก และไม่เคยมีเจ้าหน้าที่ของกรมป่าไม้เข้าไปตรวจสอบและจับกุม เห็นว่า คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ ฎีกาดังกล่าวของจำเลยจึงเป็นฎีกาในข้อที่มีได้วกันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้รื้อการลงโทษจำคุกนั้น เห็นว่า จำเลยบุกรุกเข้ายึดถือครอบครองที่เกิดเหตุซึ่งอยู่ในป่าห้วยคอกช้าง หมู่ที่ 7 ตำบลบ้านแก่ง อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย ซึ่งอยู่ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติป่าแม่ท่าแพ แล้วจำเลยแผ้วถาง ตัดฟัน โคนต้นไม้ เฝ้าป่าและปลูกข้าวโพดในพื้นที่ดังกล่าวเนื้อที่ 12 ไร่ 3 งาน 78 ตารางวา การกระทำของจำเลยนับว่าเป็นต้นเหตุและเป็นตัวการสำคัญในการทำลายป่าที่รัฐกำหนดให้เป็นเขตที่ต้องสงวนเพื่อรักษาทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นสมบัติของชาติและประชาชน ทั้งเป็นการทำลายระบบนิเวศของป่าเป็นสาเหตุหลักทำให้เกิดภัยพิบัติธรรมชาติสร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชน พฤติการณ์แห่งการกระทำของจำเลยเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยจะไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อนและมีภาระต้องดูแลครอบครัวก็ยังไม่มีความสมควรที่จะรื้อการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ใช้ดุลพินิจลงโทษจำเลยโดยไม่รื้อการลงโทษจำคุกนั้น เหมาะสมแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง เนื่องจากศาลชั้นต้นยังมิได้สอบคำให้การส่วนแบ่งของจำเลย กระบวนพิจารณาของศาลชั้นต้นจึงเป็นการดำเนินกระบวนพิจารณาและพิพากษาส่วนแบ่งไปโดยมิชอบ เห็นสมควรย้อนสำนวนไปให้ศาลล่างทั้งสองดำเนินการในส่วนนี้ให้ถูกต้อง พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 6 ในส่วนแบ่ง ให้ศาลชั้นต้นสอบคำให้การจำเลยในคดีส่วนแบ่งและพิจารณาพิพากษาคดีในส่วนแบ่งไปตามรูปคดี ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้ศาลชั้นต้นรวมสั่งเมื่อมีคำพิพากษาใหม่ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

องค์คณะ

พันธุ์เลิศ บุญเลี้ยง · ธงชัย เสนามนตรี · ญัฐชัย ไวยภาษจิรกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5755/2562>